

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 29. Et ipse auulfus est ab eis. Ab alijs Christus oraturus secessit, docens ad orationem requiri solitudinem, passeres fugando sacrificium Abrahæ perturbantes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53092](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53092)

S. 29. Et ipse auulsus est ab eis. Ab alijs
Christus oraturus fecerit, docens ad oratio-
nem requiri solitudinem, passeres fugando
sacrificium Abrahæ perturbantes.

Secundo Christus oraturus fecerit, nec scis
illi fuit reliquille seorsum octo Apostolos,
tribus adductis quos elegerat, at etiam ab
illis paululum auellit. Et ipse auulsus est ab eis
quantum intus est lapidus: manique solitarius.
Quid agis præceptor sapientissime? Quale tibi
tres illi fidelissimi amici causant obstaculum?
Quando ad montem Thabor oraturus te rece-
pisti. Dumque orares. *facta est species vultus tui
altera*: Siquidem in conspectu ceteros reliqueris,
attamen hos tres tecum assumpsisti, quos ita tibi
presentes habuisti, ut videretur te gloriosum &
transfiguratum, tuosque familiares Moysen &
Illum illic accurrenset, nec non quæ cum illis
conferabas, intellexerunt: ut igitur nunc oratu-
rus ab illis solus separaris? An forsitan tuam im-
pedient, aliòque diuertent attentionem? Nemo
dubitat quin Christus noluerit ab eis discedere.
Imo potius hoc fuit illi permolestum, ut bene
notauit Euangelista his verbis. *Et ipse auulsus est
ab eis*: etenim violentiam indicat, quam arbori
adhibes illam de terra euulsum, in qua radices
egit profundiores. Arbor Sanctissima Christus
Dominus, nam arborum Symbolo ipsum nobis
Propheta describit. *Eris tanquam lignum,
quod plantatum est*, &c. Firmas operat amoris
& voluntatis suæ radices in discipulis illis: illos
etenim ut pupillam oculi sui diligebat affectuo-
sus, videbat quàm necessaria illis esset sua socie-
tas, & scandalum in quod breui præcipitandi
forent, nec non quam incurrent tempelatem:
Vnde quasi anima illi euellatur, quam in illis
fixerat, cum ab illis separaretur. Similiter ti-
mori mortuique illi terribili ac mortali tristitie
locum dederat, ut cor suum afficeret ex viuaci-
ssima mortis representatione, quam sibi ita
efficaciter obreerat, ut prædictum est: & quia
remedium maxime conducens illi qui pauore
non leui, vel terrore ex alienius spectri con-
cursu percelluntur, aliorum est gratia societas:
petit à tribus his Apostolis, velit amicis: nec
gerit, ut sibi comites adhererent. *Sedete hic
& vigilate mecum*. Vnde segregati ab illis no-
tatum fuit illi tormentum, illa tam mortali tristi-
tia, tam amica se priuare eorum societate quos
elegerat: nam etiam in hoc locum dedit timori

& paucis, ut cum tanto fortius in ipsa solitudi-
ne discerneret.

Ob quam causam Domine mi, fecerit amul-
que solitudinem: Præter dictam rationem quod
lunas voluit eo modo celebrare penas, quo sibi Solus
forent acerbiores. aliam ordinem explicare: non necesse
etenim docere voluit, quàm necessaria sit ora-
tioni ab strepitu mundi: tumulo solitudo, ut
ne quid sui quod debitam orationi perturbet at-
tentionem. Si Christus Dominus noster cuius
vultu abripere poterat cogitationem, aut alij
deflectere orationem fecerit etiam ab illis qui
nullam illi distractionem erant allaturi: quid
tibi faciendum cui cogitationes quolibet pas-
se sunt leuiiores, & ipsi sacris in templo ve-
lis mobiliores, quas nequeas compescere nequi-
dem vnus Pater noster interuallo, & attentio-
nem tibi musca tollit præteruolans, & si in me-
dio familie tuæ velis orare, ubi quidam per-
pungunt alij transiunt, in modo hunc interrogas, mo-
do respondes alteri?

Quis explicet cura D. Augusti quàm in-
stabile sit tibi cor leuisque cogitatio, quàmque
nullo negotio distrahitur? Sancti maxime so-
litarij torquebantur, torquebantque hanc calami-
tatem quam in se sentiebant: etenim cum de-
secta incolebant maxime semoti, & essent ab
omnium consuetudine segregati, tamen illis cogi-
tatio ad mundi tumultus euolabat intricatissi-
mos. Ita de se testatur D. Hieron. quod in tam
asperam ingressus solitudinem, ut ardentissimi
solis caloribus exultas, horrorem metumque
metuere monachi sibi in ea cohabitantibus,
tam asperis cor suum, adhaerens ieiunij & vio-
lentis domans vigiliis, ut ex eis omnia illi
membra colliderentur, indutus cilicij, carne do-
nigrata & quasi consumpta: quod inquam, hoc
in carcere atque exilio conclusus cum se ipsum
propria voluntate ad iudicium, nec alteri socie-
tati conueneret, quàm scorpioidibus serocissimis,
orationi vacare studens, cum iam animum sur-
sum in celum erexisset, illico ad intima visus
Romæ iugiter se penetrasse, cum Romanis ma-
troni sibi cognitis conuersatis: nec non festus,
tripudis & choreis solemnioribus distentum &
distrahitum, quæ viderat in illa ciuitate quam
plurima: ex quibus crudele illi tentatum quam
mortuumque bellum exibat, ut necesse fue-
rit flagrum arripere severus, quo pedes ca-
stigaret atque ad Deum visus lacrymis genui-
busque recurret dolorosis. Expedit D. Augu-
stin. quod I. aud in oratione versatissimus de Danie-
le testatur: quod cum ad eam fecerit cum semet
tunc

mentem suam de cogitationem in Deum cœlum... que sustulisset, consistim & inaducere sentus... illi per alia & alia vagaretur, quasi perditus, ve...

rite. Hanc historiam aliàs retulimus. Quam... uis diuina permissione diabolus hoc operaretur... ad gentiliū excœcationem, tamen hoc ad no...

Tran. 2; Num 358 L. M. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

dece non permittat: etenim vt oratio tua in Deum dirigatur, recta ascendat nec aliò diuertatur, oportet vt te subdicas, solusque concludaris, ventus non accedat famuli, non ancilla, non nepotiorum, non tumultuum: si namque pestilent illi, totam dispergent attentionem, mactentque illa deorsum iuuatilis. Vnde cum iam vices tibi non sint vt illam quietam habeas, saltem ex parte tua locum elige, vbi minus sit quod te diuertat impedimentum.

- VII.** Hoc suo nos exemplo docerunt Moyses & Aarõn graui oppressi consilio & angustia turbati ex solitione populi tumultuarij: nam oratori ad tabernaculum confugerunt. Audi scripturam. *Moyse & Aarõn dimissa multitudinis ingressi sunt tabernaculum suum, & cõuertunt prout in terram, clamaueruntque ad Dominum.* Idem ex eodem Moyse discimus quando grauioris calamitatis in *Egypto* imperaturus a Deo remedium, a strepitu procul secessit pilatij Pharaõnis. *Egressus a Pharaõne orauit Dominum.* Idem egit quando Pharaõ percussus a Deo grandine & igne instanter rogabat eum vt medius intercederet apud Deum, quatenus a tam horrendo manum tolleret supplicio, respõdit se facturum, sed solũ separatim egrediendo de ciuitate ad locum a turbis remotiorem. *Cum egressus fuero de urbe, extendam palmas meas ad Dominum.* Non aliter pudicissima Iudith: etenim aduertens periculum quo tota laborabat urbs Bethulia, & quam imprudens Sacerdotes & Senatores iniuriant consilium, recurrit ad orationem: ad hanc autem sese expediens de multitudine sibi socias, secessit ad oratorium quod domi suae sibi construxerat quam primam defuncto viro vidua suæ permittit. *Iudith ingressa est oratorium suum.* Et hoc nobis documentum caelestis praelegit praeceptor. *Tu autem cum oraueris, intra in cubiculum tuum, & clauso ostio ora patrem tuum.* Verba hæc eleganter discit D. Gregor. Ad hoc multum Dominus templa particularia, vt Domus sine orationis, ita a terrenis negotiis & tumultibus sequestrata, vt illos qui hos in templo Ierusalem introducere volebant, hagnis velut canes longius eliminari, dicendo. *Domus mea, domus orationis vocabitur.* De quo fultus actum est superius. Hoc igitur nos Dominus illo secessu ad orationem docete præcendebat.

S. 30. Ad solitudinem se recipit sp. n. De oratione vacatur, secundam in hunc modum doctrinam, dignamque spiritu D. Bernardi.

Aliam indicat D. Bernardus rationem doctrina quadam pijs, suauis & mellicis spiritibus sibi frequentissimo. Excutit verba caelestis sponsae. *In silentio meo per nos te quisquam querens diligit animam meam.* Appare procul hinc impudica cogitatio in amore ita casto, pudico & spirituali. Indicat ipsa (ex iudicio D. Bernardi) velle se aliquid agere quod pudorem sibi inferat vnde latebras quaerit nocturne tenebras oblectiores. *Verendum si aduertis.* Et loco signatur. *Tempore.* Sic se res habet, etenim dicitur. *Amorem & amica colloquia quibus sponsa sponsum reuerteret, nec non zeli feruentiores, quos ab illo postulat, continent hinc quam verecundiam ne palam euulgentur aut in alienos aliter praeterea euercantur, licet pater ipse sit vel frater, summi confabulationes maxime solitariae sponsae dilectae cum sponso sibi charissimo, sic vt amici familiaritates & propinqui maxime dilecti sicut obsequio saculo cautesque verecundiam. Animas sanctae Dei sponsae inscribimus, ad eam afflicti tribulationibus recurreunt, ad eum oculos suos erigunt & conuertunt vt sponsa fidelissima, cui hoc praeceptum iniungitur. *Ad virum tuum conuersa tua.* Vnde cum illo agunt amorosis lacrymis, suauibus suspiriis, verbis exquisitis, & blanditiis familiaribus. O quales motus animae pie prouocant in oratione? O quam tenetis blandisque Deo verbis loquuntur? Qui motus ita particulares? Lacrymantur, suspirant, ingemunt, blanditijs agunt, soliloquia proferunt amabilia, nunc manus extollunt, nunc brachia, nunc formam crucis exprimitur, modò seclunt genua, modò se cernuas proferunt, modò faciem terrae collidunt, modò de aeternitate conuertuntur, modò zelum exposcunt, modò merita sua parua recogoscunt. Nullum inuenias spiritum qui cum sponsa sua adeo tenerè blandèque conuertetur sicut Deus cum anima iusti.*

Dixit hoc Propheta Dauid. *Quam magna multitudo dilectionis tuae Domine, quam ascendisti imentionis te.* Latent hæc dulcedines & sunt absconditi fauores. *Abscondit cor in absconditis facies tuae a consuetudine linguarum.* Te ipsum Domine cum illis solis solum concludit: non enim patris vt illi qui hæc igitur, tibi con-